

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 20 2019, nummers 562 – 585 vrijdag 24 mei 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Bestuursrecht overig.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Arbeidsomstandighedenwet.....	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	11
Naturalisatie	11
Wegenverkeerswet	12
Wet Bibob.....	13
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag.....	14
Vreemdelingenrecht.....	14
Asiel.....	14
Opvang	15
Medisch advies	16
Richtlijnen en verordeningen.....	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 562

MK ABRS, 22-05-2019, 201809716/1/A2

Directie van de RDW (directie van de Dienst Wegverkeer; hierna: de RDW).

Awb 1:3

Wegenverkeerswet 1994

BESLUIT. Brief waarbij aanvraag van [appellant] om een echtheidsverklaring is afgewezen, is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb.

[...] **[Afwijzing] verzoek om een echtheidsverklaring van het rijbewijs met nummer [A].**

[...] **Een echtheidsverklaring** bevat gegevens over een in het CRB geregistreerd rijbewijs, waaronder het rijbewijsnummer, de datum van afgifte en de rijbewijscategorieën.

Iemand die verblijft in een andere lidstaat van de Europese Unie of een land dat partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, kan bij verlies of diefstal van zijn of haar rijbewijs op basis van een echtheidsverklaring een vervangend rijbewijs aanvragen bij de bevoegde autoriteiten van dat land, zo staat in artikel 11, vijfde lid, van Richtlijn 2006/126/EG van het Europees parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs. Nu een echtheidsverklaring een noodzakelijke voorwaarde is om in deze landen bij verlies of diefstal een rijbewijs te verkrijgen, dient **de brief van [...],** waarbij de RDW de aanvraag van [appellant] van 28 juli 2017 heeft afgewezen op de grond dat niet alle gegevens beschikbaar zijn, te worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Ook uit een oogpunt van rechtsbescherming **is dit gewenst.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1646](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wegenverkeerswet", JnB2019, 577.

JnB2019, 563

MK CRvB, 15-05-2019 (publ. 16-05-2019), 16 7905 ZW e.v.

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. In zeer bijzondere gevallen kan een beslissing van een bestuursorgaan die wordt genomen in het kader van een dat bestuursorgaan toegekende publieke taak die niet op een specifieke bevoegdheidstoekennende publiekrechtelijke grondslag berust, niettemin als een besluit in de zin van de Awb worden aangemerkt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2222](#). Een dergelijk zeer bijzonder geval doet zich i.c. niet voor omdat de enkele omstandigheid dat het gaat om (facturering van) kosten die gepaard gaan met de verstrekking van bij het Uuw als uitvoerder van de sociale verzekeringswetten berustende gegevens, niet maakt dat hier een zeer bijzonder geval aan de orde is.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1616](#)

JnB2019, 564

ABRS, 22-05-2019, 201809043/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 6:22

PASSEREN GEBREKEN. Omdat de Belastingdienst i.c. in beroep van standpunt is gewijzigd, heeft de rechtbank beoordeeld of dit besluit met toepassing van artikel 6:22 van de Awb in stand kan worden gelaten. Dit was naar haar oordeel het geval. De rechtbank heeft bij haar oordeel een eerder door haar gedane uitspraak betrokken. Dit is niet in strijd met de goede procesorde. De rechtbank had in de aangevallen uitspraak ook zonder verwijzing naar de eerder door haar gedane uitspraak tot hetzelfde oordeel kunnen komen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1635](#)

JnB2019, 565

CBb, 21-05-2019, 18/1994

Awb 8:41 lid 1

GRIFFIERECHT. Betalingsonmacht. I.c. heeft appellant pas in verzet, en dus niet binnen de termijn waarbinnen het griffierecht moest worden betaald, een beroep op betalingsonmacht bij het College gedaan. In verzet zijn geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat appellant desondanks niet in verzuim is geweest. Het verzet is ongegrond.

[ECLI:NL:CBB:2019:213](#)

JnB2019, 566

CBb, 21-05-2019, 18/1479

Awb 8:119 lid 1

HERZIENING. In i.c. zijn in verzet geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat verzoeker het verzoek om herziening niet onredelijk laat heeft gedaan. De met de uitspraak van (de grote kamer van) de ABRS van 28 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:308](#)) ingezette lijn in de rechtspraak van de hoogste bestuursrechters voorziet niet in verlenging van de termijn van één jaar. In wat verzoeker heeft aangevoerd ziet het College geen grond om van die lijn af te wijken.

[ECLI:NL:CBB:2019:214](#)

JnB2019, 567

CRvB, 24-04-2019 (publ. 17-05-2019), 17 3025 WIA

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 3:15, 6:13, 8:26

BEROEPSPROCEDURE. Een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijzen als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht, geen bezwaar heeft gemaakt of geen administratief beroep heeft ingesteld, kan ingevolge artikel 6:13 van de Awb geen beroep instellen bij de bestuursrechter. In het voorgaande ligt besloten dat deze

belanghebbende evenmin op de voet van artikel 8:26 van de Awb als derde belanghebbende kan worden toegelaten in het in dit geval door appellante ingestelde hoger beroep. Artikel 8:26 van de Awb beoogt niet te voorzien in participatie door belanghebbenden die geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid bezwaar of beroep in te stellen dan wel anderszins niet-ontvankelijk zijn in hun bezwaar of beroep.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1627](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 568

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 20-05-2019 (publ. 21-05-2019), AWB 19/2182 en 19/2181

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Putten te Putten, verweerder. Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2 lid 1 aanhef onder c HANDHAVING. Dwangsom. Permanente bewoning recreatiewoning. Op verzoekster is het overgangsrecht van het bestemmingsplan van toepassing. Verweerder stelt dat de partner van verzoekster niet bij verzoekster in haar recreatiewoning mag wonen. De voorzieningenrechter legt het in artikel 23.3 van de planvoorschriften neergelegde persoonsgebonden overgangsrecht, in het licht van artikel 8 EVRM, zo uit dat gezin/huishouden van hoofdbewoner mag worden uitgebreid, maar dat die extra bewoners niet de bescherming van het persoonsgebonden overgangsrecht genieten. De partner mag wel bij verzoekster intrekken, maar het gebruik van de recreatiewoning als burgerwoning niet voortzetten als verzoekster verhuist of overlijdt.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:2210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 569

Rechtbank Noord-Nederland, 15-05-2019 (publ. 16-05-2019), LEE 18/2888 college van burgemeester en wethouders van de gemeente Aa en Hunze, verweerder. Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, onder c, 2.12, lid 1, aanhef en onderdeel a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 1 WABO. WEIGERING OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. Gelet op de grote mate van beslisruimte van verweerder, heeft verweerder zich

in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de aangevraagde zorgboerderij voor huisvesting van kinderen met een cognitieve en/of sociale achterstand in een compacte woonomgeving als hier aan de orde in combinatie met de door die zorgboerderij veroorzaakte toename aan verkeer, uit ruimtelijk oogpunt minder passend is.

[...] **[Weigering] omgevingsvergunning voor de activiteit strijd met het bestemmingsplan [...] [voor] het gebruik van het perceel [adres] als zorgboerderij.** In de aanvraag is aangegeven dat ter plaatse maximaal vijf kinderen met cognitieve achterstand en/of een sociale beperking gehuisvest zullen worden.

[...] **Ingevolge het bestemmingsplan rust op het perceel de bestemming "Woondoeleinden 1".**

[...] **De rechtbank stelt vast dat als gevolg van de beperkingen van de in de zorgboerderij verblijvende kinderen (cognitieve achterstand en/of sociale achterstand) eerder dan bij andere kinderen bij hen sprake zal kunnen zijn van enig ongericht, onbeheerst en/of ongeremd gedrag.** Een verblijf van vijf van zulke kinderen, een niet gering aantal, kan daarom een grotere belasting voor het woon- en leefklimaat vormen in vergelijking tot de belasting van een doorsnee gezin met vijf kinderen. Het toezicht en begeleiding van de kinderen in de nabijheid van de zorgboerderij, zal ook, gelet op hun beperkingen, intensiever zijn dan in een gemiddeld gezin, zodat deze woonvoorziening wat betreft menselijker activiteit ook een grotere druk op de woonomgeving kan leggen dan die van de huisvesting van een gezin. Dit in aanmerking genomen en gelet op de grote mate van beslisruimte waarover verweerder terzake beschikt, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de aangevraagde zorgboerderij in een compacte woonomgeving als hier aan de orde in combinatie met de door die zorgboerderij veroorzaakte toename aan verkeer, uit ruimtelijk oogpunt minder passend is. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat de zorgboerderij omringd wordt door enkel woningen, zeven in totaal, waarvan bij drie het woonperceel direct grenst aan het perceel [adres] en wel zodanig **dat de afstand van de woning tot de zorgboerderij enkele tientallen meters bedraagt.** [...] **Gelet op het vorenstaand ziet de rechtbank in het beroep van eiseres geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid de aangevraagde omgevingsvergunning heeft kunnen weigeren.** [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2019:2028](#)

JnB2019, 570

Tussenuitspraak MK Rechtbank Noord-Nederland, 20-05-2019 (publ. 21-05-2019) LEE 18/1380 en LEE 18/1522

college van burgemeester en wethouders van Groningen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 2, 2.10 lid 1 aanhef en onder a, onder c, lid 2, 2.12 lid 1

Dienstenrichtlijn 7, 14, 15

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7 lid 4, 4.1 lid 3, 4.3 lid 3

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 lid 9

WABO. Afwijzing aanvragen omgevingsvergunning. Grootschalige en perifere detailhandel. Verweerder heeft bij de keuze of wel of niet gebruik zal worden gemaakt van de afwijkingsbevoegdheid beleid ontwikkeld. In geschil is of de brancheringsregels neergelegd in het beleid voldoen aan de vereisten die zijn genoemd in artikel 15, derde lid, onder b en c van de Dienstenrichtlijn. In dit geval ontbreekt een analyse van de geschiktheid van de maatregel en van specifieke gegevens ter onderbouwing van het betoog over de geschiktheid van de getroffen maatregel. Verwijzing naar ABRS 20-06-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2062](#). De rechtbank kan daarom niet beoordelen of de brancheringsregeling niet verder gaat dan nodig is om het beoogde doel te bereiken en dat doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt. Zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek. [ECLI:NL:RBNNE:2019:2237](#)

JnB2019, 571

MK ABRS, 22-05-2019, 201804494/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit omgevingsrecht 5.13b lid 1

Wet milieubeheer 7.17 lid 1

WABO-milieu. MILIEUEFFECTRAPPPORTAGE. De vraag of een inrichting zal kunnen voldoen aan de daarvoor geldende regels kan niet worden gelijkgesteld met de vraag of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen, die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. Het feit dat aan de geldende geurnormen wordt voldaan betekent immers niet dat vanwege de toename van de geuremissie geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu aan de orde kunnen zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3448](#).

Er is geen grond voor de conclusie dat het college had moeten oordelen dat zich wat zoönosen betreft belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die nopen tot het maken van een milieueffectrapport.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het veranderen van een **veehouderij [...]**

[appellante sub 1] betoogt verder dat de rechtbank heeft miskend dat er volgens het **advies van de Gezondheidsraad "Gezondheidsrisico's rond veehouderijen: vervolgadvis** (nr. 2018/04)" van 14 februari 2018 geen verband is vastgesteld tussen geur en de gezondheid van longpatiënten. Verder wijst zij erop dat een bijzondere gevoeligheid volgens de jurisprudentie van de Afdeling geen rol mag spelen bij de **vergunningverlening [...]**.

De voorgenomen wijziging van de veehouderij zal een aanzienlijke toename van de **geuremissie veroorzaken. [...]** Het college heeft in de kern weergegeven geoordeeld dat ondanks deze toename geen overschrijding van voor geur geldende grenswaarden ontstaat, zodat het maken van een milieueffectrapport vanwege de geuremissie niet nodig is.

De rechtbank heeft hierover terecht, in lijn met de uitspraak van de Afdeling van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3448](#), geoordeeld dat de vraag of de inrichting zal kunnen voldoen aan de daarvoor geldende regels niet kan worden gelijkgesteld met de hier aan de orde zijnde vraag of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen, die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. Het feit dat aan de geldende geurnormen wordt voldaan betekent immers niet dat vanwege de toename van de geuremissie geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu aan de orde kunnen zijn. Dat, zoals [appellante sub 1] betoogt, de bijzondere gevoeligheid van de patiënten van [Red.: het longcentrum van] CIRO+ niet hoeft te leiden tot weigering van de vergunning, doet dan ook niet af aan de onjuiste beoordelingswijze van het college of aanleiding bestaat voor het maken van een milieueffectrapport. Dat in het door [appellante sub 1] genoemde advies van de Gezondheidsraad niet is ingegaan op de relatie van geur en de gezondheid (al dan niet van longpatiënten) doet ook niet af aan de onjuiste beoordelingswijze van het college. Het door [appellante sub 1] noemen van dit rapport geeft de Afdeling ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de rechtbank het betoog van CIRO+ over de specifieke situatie ter plaatse, gezien de nabijheid van het longcentrum van CIRO+, niet bij haar beslissing heeft mogen laten meewegen. Gezien het voorgaande geeft het betoog van [appellante sub 1] geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college door te volstaan met de constatering dat de voor geur geldende grenswaarden niet worden overschreden, ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat zich wat het aspect geur betreft geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die nopen tot het maken van een **milieueffectrapport. [...]**

[appellant sub 2] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zonder algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten hierover [appellant sub 2] en anderen niet kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat zich vanwege de verspreiding van zoönosen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. [...]

Dit betoog is grotendeels een herhaling van hetgeen [appellant sub 2] en anderen bij de rechtbank heeft aangevoerd. De rechtbank heeft gemotiveerd uiteengezet waarom dit betoog haar geen grond geeft voor de conclusie dat het college had moeten oordelen dat zich wat zoönosen betreft belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. De Afdeling vindt in hetgeen [appellant sub 2] en anderen aanvoeren geen grond voor het oordeel dat de rechtbank **niet op goede gronden aldus heeft kunnen besluiten. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2019:1632](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Midden-Nederland, 16-04-2019 (publ. 16-05-2019), UTR 18/3318-T e.v. ([ECLI:NL:RBMNE:2019:2058](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 572

Rechtbank Noord-Nederland, 15-05-2019 (publ. 20-05-2019), LEE18/3306
college van Gedeputeerde Staten van Drenthe, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing doden van vossen. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd dat het onmogelijk is om bij de bedrijven een afscheiding te realiseren die voorkomt dat vossen de percelen binnendringen. Daarnaast heeft verweerder niet aangetoond dat het plaatsen van een deugdelijke afrastering disproportioneel kostbaar is. Niet is gebleken dat het onredelijk bezwarend is om ervoor te zorgen dat er iemand bij het ophokken aanwezig is om daarop toe te zien. Verweerder heeft niet in redelijkheid kunnen oordelen dat er geen sprake is van een andere bevredigende oplossing ter voorkoming van schade aan de Freilandkippen dan het doden van vossen.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:2184](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 573

MK CRvB, 16-05-2019, 16/8069 WAJONG

Raad van bestuur van het Uwv.

EVRM EP 1

Wajong 2: 55

WAJONG. Reparatiwetgeving. I.c. is geen sprake van verboden inbreuk op het ongestoord genot van eigendom als bedoeld in artikel 1 van het Eerste Protocol. Op de Wajong-uitkering is een bedrag van € 405,63 als 'bedrag Wlz' in mindering is gebracht.

Raad: Bij de door de rechtbank genoemde wijziging van het tweede lid van artikel 2: 55 van de Wajong is in de memorie van toelichting het volgende overwogen.

"Voor de inhouding van de bijdrage voor beschermd wonen onder de WMO 2015 bestaat momenteel als gevolg van een omissie nog geen juridische basis. Voorgesteld wordt om dit met terugwerkende kracht tot 1 januari 2015 alsnog wettelijk te regelen. Het is belangrijk om deze lacune te repareren, zodat administratieve lasten en incassoproblemen voor deze kwetsbare groepen voorkomen kan worden. Daarnaast kunnen dan de bijdragen naar gemeenten worden overgemaakt door het CAK."

Het betreft hier derhalve, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, reparatiwetgeving, waarbij een omissie in de regelgeving, ontstaan door de overgang van de AWBZ naar de Wlz en de Wmo 2015, is gerepareerd. Daarbij is alsnog, met terugwerkende kracht, de bevoegdheid voor het Uwv ontstaan om de eigen bijdrage in te houden.

Deze gang van zaken impliceert geen verboden inbreuk op het ongestoord genot van eigendom als bedoeld in artikel 1 van het Eerste Protocol. Erkend kan worden dat appellante, hoewel zij door de inhouding materieel niet in een slechtere vermogenspositie is geraakt, niet vrijelijk en ongestoord over haar eigendom (de Wajong-uitkering) kon beschikken, terwijl daarvoor geen wettelijke basis was. Het eigendomsrecht heeft echter geen absoluut karakter. Een inbreuk op verwachtingen die betrokkenen aan bestaande wetgeving kunnen ontlenen, tot het moment waarop een wijziging van die wetgeving is aangekondigd, is niet zonder meer strijdig met artikel 1 van het Eerste Protocol. Een zodanige inbreuk kan gerechtvaardigd zijn als technische tekortkomingen in die bestaande wetgeving reparatie daarvan noodzakelijk maken. Daarvan is in dit geval onmiskenbaar sprake. Tot 1 januari 2015 bestond er een wettelijke basis voor de inhouding. Bij de overgang van de AWBZ naar de Wlz en Wmo 2015 per die datum is verzuimd de bepaling waarop de inhoudingsbevoegdheid van het Uvw is gebaseerd, aan te passen. Deze omissie is door middel van reparatiewetgeving hersteld. Verwezen wordt in dit verband naar het arrest van de Hoge Raad van 29 januari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:124](#), en de in dat arrest genoemde Europeesrechtelijke jurisprudentie. [ECLI:NL:CRVB:2019:1647](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2019, 574

MK ABRS, 22-05-2019, 201806313/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, voorheen: de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet)

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.5

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving 1 lid 11

ARBEIDSSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. ONTBREKEN VAN VERWIJTBAARHEID.

Boete omdat [werknemer] reinigingswerkzaamheden heeft verricht aan een machine terwijl deze niet was uitgeschakeld en drukloos en spanningsloos was gemaakt. Hiermee is artikel 7.5, tweede lid, van het Arbobesluit overtreden. Bij het besluit op bezwaar heeft de staatssecretaris aanleiding gezien om de boete alsnog met 25% te matigen. In artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel zijn vier inspanningen beschreven die elk kunnen leiden tot matiging van de boete met 25%. Omdat [appellante] alle in artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel beschreven inspanningen ter voorkoming van de overtreding heeft geleverd, had de staatssecretaris wegens het ontbreken van verwijtbaarheid moeten afzien van boeteoplegging.

[ECLI:NL:RVS:2019:1674](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 575

Rechtbank Den Haag, 19-02-2019 (publ. 16-05-2019), SGR 18/5241

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 onder c

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Op grond van vaste jurisprudentie (vgl. [ECLI:NL:RVS:2011:BS8812](#) en [ECLI:NL:RVS:2014:2237](#)) kan alleen als huurder in de zin van artikel 1, aanhef en onder c, sub 1, van de Wht worden aangemerkt diegene die uitsluitend als huurder en niet mede krachtens een andere hoedanigheid in het genot van de woning is. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II, 1996/1997, 25 090, nr. 3, blz. 28) volgt dat de reden daarvoor is dat de aanvrager niet op de een of andere manier invloed mag kunnen uitoefenen op de huurprijs. Niet in geschil is **dat eiser sinds het begin van de oprichting van de Stichting [...] de verhuurder** van de woning, als bestuurder betrokken is (geweest) bij deze stichting. Op grond van deze functie kon eiser invloed uitoefenen op de hoogte van de huurprijs, hetgeen maakt dat hij niet als huurder in bovenbedoelde zin kan worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1374](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Naturalisatie

JnB2019, 576

MK ABRS, 08-05-2019, 201807072/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 9 lid 1 b, 15 lid 1 d

NATURALISATIE. Het door de staatssecretaris gevoerde beleid dat een verzoeker die zich bij het indienen van het naturalisatieverzoek bereid heeft verklaard afstand te doen van de oorspronkelijke nationaliteit daaraan in beginsel gehouden wordt, is als zodanig niet onredelijk. In dit geval zijn geen bijzondere redenen aannemelijk gemaakt op grond waarvan de staatssecretaris de afstandseis had moeten loslaten.

Het door de staatssecretaris gevoerde beleid dat een verzoeker die zich bij het indienen van het naturalisatieverzoek bereid heeft verklaard afstand te doen van de oorspronkelijke nationaliteit daaraan in beginsel gehouden wordt, is als zodanig niet onredelijk. Daarbij acht de Afdeling van belang dat de staatssecretaris in de Handleiding Rijkswet op het Nederlanderschap 2013 bij de toelichting op artikel 9, paragraaf 5.3, heeft neergelegd dat betrokkene in de voorlichtingsfase, in het bijzonder bij de ondertekening van de bereidheidsverklaring, wordt gewezen op de betekenis van artikel

9, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN en op de gevolgen die de staatssecretaris na de verkrijging van het Nederlanderschap door betrokkene kan verbinden aan de constatering dat betrokkene geen adequate actie heeft ondernomen om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verliezen. Tot deze gevolgen behoort in het uiterste geval intrekking van het Nederlanderschap op grond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN. Intrekking van het Nederlanderschap is in dit geding niet aan de orde, maar ter toetsing ligt wel voor of [appellant] aannemelijk heeft gemaakt dat er bijzondere redenen aanwezig zijn op grond waarvan afstand van de oorspronkelijke nationaliteit redelijkerwijs niet langer van hem kan worden gevraagd. [appellant] heeft zulke bijzondere redenen niet aannemelijk gemaakt. De staatssecretaris voert terecht aan dat ten opzichte van de situatie ten tijde van het indienen van het naturalisatieverzoek in september 2013 de fluctuaties in de bijstandsuitkering van [appellant] niet zo bijzonder zijn dat deze hem noopten tot het maken van een uitzondering. De rechtbank is de staatssecretaris daarin terecht gevolgd. Dat geldt eveneens voor de door [appellant] aangevoerde omstandigheid dat hij voldoende inspanningen heeft verricht om afstand te doen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is de staatssecretaris er in zijn besluitvorming terecht van uitgegaan dat de procedure voor het afstand doen van de Russische nationaliteit niet is veranderd. Verder heeft de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door [appellant] tot dusverre ondernomen pogingen om afstand te doen er niet op wijzen dat hij na zijn naturalisatie al het mogelijke heeft gedaan dat redelijkerwijs van hem kan worden verlangd om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verliezen. Zo heeft de staatssecretaris in het besluit van 25 oktober 2017 niet ten onrechte geoordeeld dat de door [appellant] aangevoerde omstandigheid dat hij langer dan een maand in Rusland moet verblijven om alles te regelen en dat zijn bijstandsuitkering daardoor in gevaar komt, onvoldoende reden voor vrijstelling vormt, alleen al omdat hij voor de nodige stappen om afstand te doen de hulp van - professionele - derden in Rusland kan inroepen en hij dat niet heeft gedaan. Dat daaraan kosten zijn verbonden heeft de staatssecretaris niet ten onrechte niet bijzonder geacht. Bovendien heeft de vreemdeling de hoogte van de te maken kosten niet gestaafd.

[ECLI: NL: RVS: 2019: 1478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 577

MK ABRS, 22-05-2019, 201809716/1/A2

Directie van de RDW (directie van de Dienst Wegverkeer; hierna: de RDW).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wegenverkeerswet 1994

WEGENVERKEERSWET 1994. Brief waarbij aanvraag van [appellant] om een echtheidsverklaring is afgewezen, is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb.

[...] [Afwijzing] verzoek om een echtheidsverklaring van het rijbewijs met nummer [A].
[...] Een echtheidsverklaring bevat gegevens over een in het CRB geregistreerd rijbewijs, waaronder het rijbewijsnummer, de datum van afgifte en de rijbewijscategorieën.
Iemand die verblijft in een andere lidstaat van de Europese Unie of een land dat partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, kan bij verlies of diefstal van zijn of haar rijbewijs op basis van een echtheidsverklaring een vervangend rijbewijs aanvragen bij de bevoegde autoriteiten van dat land, zo staat in artikel 11, vijfde lid, van Richtlijn 2006/126/EG van het Europees parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs. Nu een echtheidsverklaring een noodzakelijke voorwaarde is om in deze landen bij verlies of diefstal een rijbewijs te verkrijgen, dient de brief van [...], waarbij de RDW de aanvraag van [appellant] van 28 juli 2017 heeft afgewezen op de grond dat niet alle gegevens beschikbaar zijn, te worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Ook uit een oogpunt van rechtsbescherming is dit gewenst. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1646](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 562.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 578

MK ABRS, 22-05-2019, 201805160/1/A3

burgemeester van Eindhoven.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3

Wetboek van Strafrecht (WvSr) 420bis

WET BIBOB. WITWASSEN. Ten tijde van het verkrijgen van de hypotheek en de aankoop van de panden kende het Wetboek van Strafrecht geen bepaling waarin witwassen strafbaar is gesteld. Artikel 420bis van het Wetboek van Strafrecht, waarin witwassen strafbaar is gesteld, is pas daarna, op 6 december 2001 in werking getreden. Gelet hierop was er geen grond voor een ernstig vermoeden dat [vennoot A] zich schuldig heeft gemaakt aan witwassen. De burgemeester heeft dit vermoeden dan ook ten onrechte bij de beoordeling van het gevaar ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar betrokken. Gelet hierop is niet begrijpelijk waarom de burgemeester de ten aanzien van [vennoot A] opgekomen feiten en omstandigheden anders waardeert dan hij in 2013 deed, toen hij de aanvraag van [bedrijf B] beoordeelde. De burgemeester heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat ernstig gevaar bestond dat de door [wederpartij] aangevraagde vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet bibob. De rechtbank is in haar tussenuitspraak ten onrechte tot een ander oordeel gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1644](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2019, 579

ABRS, 22-05-2019, 201808021/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 4

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 18b lid 2 aanhef en onder a
Wetboek van Strafrecht 1 lid 2

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. BOETE. MATIGING. Op 6 november 2018 is de Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag 2018 in werking getreden. Op grond van deze beleidsregel bepaalt de minister de hoogte van de bestuurlijke boete. Op 24 november 2018 is de beleidsregel met terugwerkende kracht tot 6 november 2018 gewijzigd in verband met een drukfout. In deze beleidsregel zijn de boetebedragen voor een overtreding van artikel 18b, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wmm verlaagd. Op grond van artikel 5:46, vierde lid, van de Awb gelezen in samenhang met artikel 1, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht dient, bij verandering van wetgeving, de voor de overtreder gunstigste bepaling te worden toegepast. De Afdeling ziet daarom aanleiding voor het oordeel dat een matiging van de bestuurlijke boete naar **€ 4.500,00** passend en geboden is.

[ECLI:NL:RVS:2019:1624](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 580

MK ABRS, 20-05-2019, 201900742/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Aanwijzing van een groep die verhoogde aandacht vraagt heeft slechts tot doel de beslismedewerker erop te wijzen dat bij deze personen de aanwijzing van een veilig land van herkomst in individuele gevallen mogelijk niet kan worden tegengeworpen. Dit leidt niet tot een ander beoordelingskader. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet duidelijk is geworden of de beoordeling van het asielrelaas van de vreemdeling voldoet aan de maatstaf van verhoogde aandacht voor lesbiennes,

homoseksuelen, biseksuelen, transgenders en personen met een intersekse conditie als bedoeld in zijn brief aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 11 juni 2018 omdat hij **het asielrelaas niet anders heeft beoordeeld dan gebruikelijk is.** [...]

Uit de uitspraak van 22 december 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:3605](#)] volgt dat de aanwijzing van een groep die verhoogde aandacht vraagt, slechts tot doel heeft de beslismedewerker erop te wijzen dat bij deze personen de aanwijzing van een veilig land van herkomst in individuele gevallen mogelijk niet kan worden tegengeworpen. Dit leidt niet tot een ander beoordelingskader, nu van een vreemdeling uit die groep, zoals van andere vreemdelingen, wordt verwacht dat hij aannemelijk maakt dat Oekraïne in zijn geval niet veilig is.

[ECLI:NL:RVS:2019:1613](#)

JnB2019, 581

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 07-05-2019 (publ. 16-05-2019), AWB 18/7251

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASI EL. Mvv nareis voor verblijf bij echtgenote. Aanvraag is afgewezen omdat de feitelijke gezinsband volgens verweerder niet aannemelijk is gemaakt. De rechtbank acht het arrest van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 ([ECLI:EU:C:2019:192](#)) van belang omdat het algemene toetsingskader in nareiszaken op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn in dit arrest uiteen is gezet en nader is toegelicht. Het bestreden besluit is in strijd met het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel genomen.

Bewijsnood. Eiser heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat er op dit moment geen geschikte contra-expert beschikbaar is die zowel technisch als tactisch onderzoek kan doen naar Eritrese documenten, in het bijzonder naar de onderhavige huwelijksakte. Gelet op al het voorgaande ligt het op de weg van verweerder om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarbij zal verweerder, in het licht van het arrest van het Hof van 13 maart 2019, dienen te beoordelen of eisers stelling dat niet van hem verwacht mag worden dat hij andere (officiële) documenten of bewijzen inbrengt (dan de ingebrachte huwelijksakte), gevolgd kan worden. Indien verweerders conclusie is dat eiser in die stelling gevolgd kan worden, is naar het oordeel van de rechtbank, **gelet op het overwogene, sprake van "inequality of arms"**.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4969](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 582

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 22-02-2019 (publ. 16-05-2019), AWB 18/8452 en NL18.20077

bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COa).

Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers 3 lid 1 a b

Rva 2005 1 n, 11 lid 1

OPVANG. Het COa heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiser behoorde tot de doelgroep voor plaatsing in een EBTL. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat plaatsing in een EBTL bedoeld is om overlastgevers te confronteren met de gevolgen van hun gedrag en in te zetten op gedragsverandering.

In zijn brief van 15 november 2018 (Tweede Kamer, vergaderjaar 2018-2019, 19 637, nr. 2446) schrijft verweerder 2, onder het kopje "doelgroep" het volgende:

"De plaatsing in de EBTL is een maatregel die is opgenomen in het Reglement Onthouden Verstrekkingen (hierna: ROV-maatregelenbeleid) van het COA. Voor plaatsing in de EBTL komen overlast gevende asielzoekers in aanmerking. Contra-indicaties voor plaatsing in de EBTL zijn onder andere dat betrokkene op korte termijn zelfstandig vertrekt, kan worden uitgezet of in vreemdelingenbewaring gesteld, of in een instelling kan worden opgenomen vanwege ernstige psychische of psychiatrische problematiek. Daarnaast gaan passende strafrechtelijke mogelijkheden altijd voor op maatregelen uit het ROV-maatregelenbeleid."

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder 1 onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser behoorde tot de doelgroep voor plaatsing in een EBTL. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat in voornoemde brief van 3 juli 2017 is opgenomen dat plaatsing in een EBTL bedoeld is om overlastgevers te confronteren met de gevolgen van hun gedrag en in te zetten op gedragsverandering. Uit de brief van 15 november 2018 volgt dat een van de contra-indicaties voor plaatsing in een EBTL is dat een vreemdeling kan worden opgenomen vanwege ernstige psychische en psychiatrische problematiek. Uit de door eiser overgelegde medische informatie blijkt dat eiser in ieder geval twee keer is opgenomen in het Centrum voor Transculturele Psychiatrie Veldzicht in Balkbrug, waar patiënten zitten met complexe psychiatrische problemen. Door verweerder 1 is niet bestreden dat er bij eiser sprake is van psychische of psychiatrische problematiek. De rechtbank betreft hier voorts bij dat niet duidelijk is hoe verweerder 1 verwacht dat plaatsing van eiser in een EBTL bijdraagt aan het doel, namelijk het veranderen van het gedrag van eiser, te meer nu dit blijkens de overgelegde medische informatie voort lijkt te komen uit zijn psychische of psychiatrische problematiek.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4968](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4968)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2019, 583

MK ABRS, 16-05-2019, 201807020/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ARTIKEL 64 VW. Medisch advies. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het bestreden besluit wat betreft de medische situatie van de vreemdeling niet zorgvuldig tot stand is gekomen en niet deugdelijk is gemotiveerd. Volgens de uitspraak van de Afdeling van 10 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:974](#) onder 2.1, geldt een BMA-advies als deskundigenadvies. Gelet op het door de staatssecretaris vermelde Protocol BMA moet de conclusie van het BMA dat alle medicijnen aanwezig zijn, zo worden begrepen dat er geen beschikbaarheids-, bevoorradings- of toevoerproblemen zijn. In deze zaak heeft het BMA kennelijk geen reden gezien om zijn conclusie onder voorbehoud te formuleren. Dit kan worden verklaard in het licht van de brondocumenten bij de BMA-adviezen van 25 juli 2016 en 10 augustus 2017. Zoals de staatssecretaris in zijn nadere reactie terecht betoogt, kan daaruit worden afgeleid dat de door de vreemdeling gebruikte medicijnen in beide jaren beschikbaar waren en de beschikbaarheid ervan tussen de beide adviezen niet fluctueerde. De onder de opmerking van International SOS genoemde alternatieve medicijnen waren in 2016 beschikbaar en in 2017 niet. Daarnaast is van belang dat uit de uitspraak van de Afdeling van 10 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3077](#), volgt dat het BMA een inschatting geeft van het ontstaan van een medische noodsituatie binnen drie maanden na uitzetting. Er mag daarom van worden uitgegaan dat een uit een BMA-onderzoek gebleken beschikbaarheid van medicatie betrekking heeft op de drie maanden volgende op het BMA-advies. De vergewisplicht van de staatssecretaris gaat, zoals hij in zijn nadere reactie terecht betoogt, niet zo ver dat het BMA ook rekening dient te houden met onzekere toekomstige ontwikkelingen die van invloed kunnen zijn op de beschikbaarheid van een medicijn.

Gezien het algemene karakter van de opmerking over wisselende beschikbaarheid en het feit dat de vreemdeling de bij deze opmerking vermelde thans niet beschikbare medicijnen niet gebruikt, heeft de staatssecretaris dus terecht betoogd dat het BMA zijn conclusies over de beschikbaarheid op zorgvuldige wijze en zonder voorbehoud heeft getrokken. Gelet op de gegevens uit de brondocumenten bij de BMA-adviezen van 25 juli 2016 en 10 augustus 2017 en voornoemde uitspraak van 10 november 2016 zijn de conclusies bovendien inhoudelijk inzichtelijk en concludent. Nu het BMA aldus heeft geconcludeerd en de vreemdeling daartegen geen contra-expertise heeft aangevoerd, behoeft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medicijnen in Irak, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen nader onderzoek.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het bestreden besluit wat betreft de medische situatie van de vreemdeling niet zorgvuldig tot stand is gekomen en niet deugdelijk is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:1598](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 584

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-05-2019, NL19.6219 en NL19.6221

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Italië. Gezin met minderjarige kinderen. Kwetsbaar in de zin van het arrest Tarakhel [[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)].

Verweerder heeft zich er onvoldoende van vergewist dat dat de opvang in Italië voldoet aan de eisen die op grond van het arrest Tarakhel gesteld mogen worden. Dat de situatie in Italië wezenlijk anders is dan ten tijde van het arrest Tarakhel is onvoldoende gemotiveerd. Niet gebleken dat in Italië geen sprake meer is van een capaciteitsgebrek of dat de omstandigheden in de opvang zijn verbeterd. De brief van Italiaanse autoriteiten [circular letter van de Italiaanse autoriteiten van 8 januari 2019] volstaat niet. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5081](#)

JnB2019, 585

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-04-2019 (publ. 20-05-2019), NL19.6459

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Italië. In de onderhavige zaak is niet in geschil dat eiseres en haar dochter, zijnde een alleenstaande moeder met minderjarig kind, als extra kwetsbaar in de zin van het Tarakhel-arrest

[[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)] aangemerkt kunnen worden. Ook niet in geschil is dat eiseres en haar dochter bij een overdracht aan Italië vanwege de gevolgen van het wetsdecreet niet in een SPRAR locatie zullen worden opgevangen, maar in een CAS locatie.

De rechtbank is van oordeel dat er serieuze aanwijzingen dat een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM dreigt bij overdracht van eiseres en haar minderjarige dochter, welke aanwijzingen niet als ongefundeerd terzijde geschoven kunnen worden. Daarmee zijn er in dit geval garanties als bedoeld in het Tarakhel-arrest vereist alvorens overdracht kan plaatsvinden in het kader van de Dublinverordening.

Op grond van de circular letter van 8 januari 2019 heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist dat dat de opvang voldoet aan de eisen die op grond van het Tarakhel-arrest daaraan mogen worden gesteld in het geval van extra kwetsbare personen, zoals in casu het geval is. In zijn besluit heeft verweerder zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat gegarandeerd is dat eiseres en haar dochter na overdracht aan Italië opvang zullen krijgen die hen vrijwaart van een risico als bedoeld in artikel 3 EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5086](#)

[Naar inhoudsopgave](#)